

SINÄ OLET TÄRKEÄ

MEPPOSET

Mepposet olivat pieniä puisia nukkeja, jotka olivat veistänyt puuseppä Eeli. Hänen työpajansa sijaitsi kukkulalla Mepposten kylän yläpuolella.

Kaikki Mepposet olivat erilaisia. Joillakin oli iso nenä, joillakin suuret silmät. Jotkut olivat pitkiä, toiset lyhyistä. Joillakin oli päässään hattu, toisilla yllään takki. Mutta kaikki olivat saman puusepän työtä, ja kaikki asuivat samassa kylässä.

Päivästä toiseen Mepposet tekivät koko ajan yhtä ja samaa: he liimasivat toisiinsa tarroja. Jokaisella Mepposella oli laatikollinen kultaisia tähtiä ja laatikollinen harmaita täpliä. Kaikkiällä kaupungin kaduilla väki kulutti aikaansa liimaillen toisiinsa tähtiä ja täpliä.

Kauniit Mepposet, joiden puu oli sileää ja maali kaunista saivat, aina tähtiä. Mutta ne, joiden puu oli karheaa tai maali halkeili, saivat täpliä.

Myös lahjakkaat Mepposet saivat tähtiä. Jotkut jakoivat nostaa paksuja keppejä korkealle ilmaan tai hypätä korkeiden laatikoiden yli. Toiset

tiesivät vaikeita sanoja tai osasivat laulaa kauniita lauluja. Heille kaikki antoivat tähtiä.

Jotkut Mepposet olivat yltä päältä tähtien peitossa! Aina kun he saivat tähden, heistä tuntui oikein hyvältä! Heidän teki mieli tehdä heti jotakin muuta, jotta he saisivat taas uudentähden.

Toiset sen sijaan eivät osanneet juuri mitään. He saivat täpliä.

Pumpinello oli sellainen. Hän yritti hypätä yhtä korkealle kuin muut, mutta kaatui joka kerta. Kun hän kaatui, toiset kerääntyivät hänen ympärilleen ja antoivat hänelle täpliä.

Joskus hänen puupintansa raapiutui, kun hän kaatui, ja muut antoivat hänelle vielä enemmän täpliä.

Kun hän yritti selittää, miksi oli kaatunut, hän sanoikin jotakin tyhmää, ja Mepposet antoivat hänelle lisää täpliä.

Jonkin ajan kuluttua hänelle oli kertynyt niin paljon täpliä, ettei hän halunnut mennä ulos. Hän pelkäsi tekevänsä jotakin typerää, unohtavansa vaikkapa hattunsa tai astuvansa veteen. Sitten muut antaisivat hänelle taas täplän. Itse asiassa hänellä oli niin paljon harmaita täpliä, että jotkut Mepposet tulivat antamaan hänelle niitä ilman mitään syytä.

"On oikein, että hänellä on paljon täpliä", Mepposet sanoivat toisilleen.
"Hän ei ole hyvä puunukke."

Vähitellen Pumpinello alkoi uskoa heitä. "Minä en ole hyvä Mepponen", hän sanoi.

Joskus harvoin hän meni ulos, ja silloin hän pysytteli sellaisten Mepposten lähellä, joilla oli myös paljon täpliä. Heidän kanssaan hänen oli parempi olla.

LUCIA

Eräänä päivänä Pumpinello tapasi Mepposen, joka oli erilainen kuin kaikki muut. Hänellä ei ollut täpliä eikä tähtiä. Hän oli vain puuta. Hänen nimensä oli Lucia.

Kyllä muut hänelle yrittivät antaa tarroja, mutta ne eivät pysyneet hänessä kiinni. Jotkut Mepposet ihailivat Luciaa, koska hänellä ei ollut täpliä. He menivät hänen luokseen ja antoivat hänelle tähden, mutta se putosi maahan.

Toiset halveksivat häntä, koska hänellä ei ollut tähtiä, ja antoivat hänelle täplän. Mutta sekään ei pysynyt paikallaan.

Tuollainen minäkin haluaisin olla, ajatteli Pumpinello. En minä halua kenenkään tarroja.

Niinpähän kysyi tarrattomalta Meppos-tytöltä, miten se oli mahdollista.

"Helppo juttu", Lucia vastasi. "Minä käyn joka päivä Eelin luona."

"Eelin?"

"Niin, Eelin. Puusepän. Istun hänen luonaan työpajassa.

"Miksi?"

"Miksi et ota itse selvää? Mene kukkulalle. Siellä hän on". Sen sanottuaan Meppos-tyttö, jolla ei ollut tarroja, kääntyi ja hyppeli pois.

"Mutta haluaako hän tavata minua?" Pumpinello huusi. Lucia ei kuullut.

Niin Puminello meni kotiin. Hän istui ikkunan luona ja katseli puunukkeja, jotka hyörivät antamassa toisilleen tähtiä ja täpliä.

"Ei se ole oikein", hän mutisi itsekseen. Ja hän päätti mennä tapaamaan Eeliä.

Pumpinello käveli kapeaa polkua kukkulan laelle ja astui isoon työpajaan. Hänen puiset silmänsä laajenivat, kun hän näki, miten suurta kaikki oli. Jakkara oli hänen korkuisensa. Hänen oli noustava varpailleen, jotta hän näki höyläpenkille. Vasara oli yhtä pitkä kuin hänen käsivartensa. Pumpinello nielaisi. "Tänne minä en jää!" Ja hän kääntyi kohti ovea.

Silloin hän kuuli nimensä.

"Pumpinello? Ääni oli syvä ja voimakas.

Pumpinello pysähtyi.

"Pumpinello! Onpa sinua mukava nähdä. Tule tänne, anna kun katson sinua."

Pumpinello kääntyi hitaasti ja katsoi suurta, parrakasta puuseppää. "Sinä tiedät minun nimeni?" pieni Mepponen kysyi.

"Tietenkin. Minähän olet tehnyt sinut."

Eeli kumartui, nosti Pumpinellon ylös ja pani hänet höyläpenkille. "Hmm", puuseppä sanoi mielteliäästi nähdessään harmaat täplät. "Sinä olet näköjään saanut huonoja arvosanoja.

"En minä olisi halunnut saada niitä, Eeli. Minä yritin kovasti.

"Ei sinun tarvitse minulle itseäsi puolustella, pikkuinen."

"Minä en välitä siitä, mitä muut Mepposet sanovat."

"Etkö?"

"En, eikä sinunkaan pitäisi. Mitä väliä sillä on, antavatko he tähtiä vai täpliä? He ovat Mepposia niin kuin sinäkin. Sanokoot he mitä haluavat. Tärkeää on vain se, mitä minä sanon. Ja minun mielestäni sinä olet ainutlaatuinen."

Pumpinello nauroi. "Minäkö ainutlaatuinen? Miksi? Minä en osaa kävellä kovaa. Minä en osaa hypätä. Maalini halkeilee. Miksi minä olen sinulle tärkeä?"

Eeli katsoi Pumpinelloa, pani kätensä hänen kapeille puisille olkapäilleen ja puhui hyvin hitaasti. "Koska sinä olet minun. Siksi sinä olet minulle tärkeä."

Kukaan ei ollut koskaan katsonut Pumpinelloa tällä tavalla - vielä vähemmän hänen tekijänsä. Hän ei tiennyt mitä sanoa.

"Minä olen toivonut joka päivä, että tulisit", Eeli selitti.

"Minä tulin, koska tapasin tytön, jolla ei ollut tarroja", Pumpinello sanoi.

"Tiedän. Hän kertoi minulle sinusta."

"Miksi tarrat eivät pysy hänessä?"

Puuseppä puhui lempeästi. "Koska hän on päättänyt ajatella, että minun mielipiteeni on tärkeämpi kuin muiden. Tarrat pysyvät paikoillaan vain, jos niiden antaa pysyä."

"Mitä?"

"Tarrat pysyvät paikoillaan vain, jos ne ovat sinusta tärkeitä. Mitä enemmän sinä luotat minun rakkauteeni, sitä vähemmän välität muiden tarroista."

"En minä oikein ymmärrä."

Eeli hymyili. "Kyllä sinä vielä ymmärrät, mutta siihen kuluu aikaa. Sinulla on paljon täpliä. Tule vain tapaamaan minua joka päivä, jotta voin muistuttaa sinua siitä, miten tärkeä olet minulle."

Eeli nosti Pumpinellon höyläpenkiltä ja laski hänet maahan.

"Muista", Eeli sanoi, kun Mepponen meni ulosta ovesta, "että sinä olet tärkeä, koska minä olen tehnyt sinut. Enkä minä tee virheitä."

Pumpinello ei pysähtynyt, mutta mielessään hän ajatteli: *Hän taitaa olla vakavissaan.*

Ja silloin yksi täplä putosi maahan.

.....

MEPPOSET

Mepposet were small wooden dolls, which were carved by a carpenter Eli. His workshop was located on a hill above the village of Mepposten.

All Mepposet were different. Some had big noses, some with big eyes. Some were long, others short. Some wore hats, others wearing a jacket. But all were the same carpentry work, and all lived in the same village. Day after day Mepposet made a full-time one and the same: they were wrapping each other stickers. Each Mepposella had a box of golden stars and a box of gray spots. All over the city streets crowd spent their time liimaillen each other stars and dots.

Beautiful Mepposet whose wood was smooth and beautiful finish were always the stars. But those whose tree was broken or cracked paint, got spots.

Also talented Mepposet were the stars. Some shared their thick canes to raise high in the air or jump over tall boxes. Others knew the difficult words or could sing beautiful songs. For them, all gave the stars.

Some Mepposet were covered with covered with stars! Whenever they got a star, they felt really good! They wanted to do as soon as something else, so that they get yet another star.

Others on the other hand did not know much about it. They got dots.

Pumpinello was like that. He tried to jump as high as the others, but crashed every time. When he fell, the others gathered around him and gave him the spots.

Sometimes his wooden surface raapiutui when he fell, and the other gave him even more spots.

When he tried to explain why it was turned over, He told me something stupid, and Mepposet gave him more dots.

After some time he had gained so many spots, he did not want to go out. He was afraid to do something stupid, forget even his hat or astuvansa water. Then the other would give him again the spot. In fact, he had so many gray dots that some Mepposet came to him without any reason.

"It is right that he has a lot of spots," Mepposet said to each other. "He is not a good PUUNUKKE."

Gradually Pumpinello began to believe them. "I'm not good Mepponen," he said.

On rare occasions, he went out, and then he stayed close of Mepposten, who also had a lot of spots. With them, he had better be.

One day Pumpinello met Mepposen, which was different from all the others. She had no dots or stars. He was just wood. Her name was Lucia.

Yes, the other to him, trying to give the stickers, but they could not keep him closed. Some Mepposet admired Lucia because he did not have spots. They went up to him and gave him a star, but it fell to the ground.

Others despise him, because he did not have stars, and gave him a plaque. But even that did not stay in place.

I would also like to be like that, thought Pumpinello. I do not want anyone to labels.

Niinpäähän asked tarrattomalta Meppos-girl, how it was possible.

"The easy thing," Lucia said. "I will go every day of Eli's house."

"Eli?"

"Yes, Eli. Carpentry and joinery. I sit with him in the workshop.

"Why?"

"Why do not you take a self-evident? Go to the hill. There he is. " Thereupon Meppos-girl, who had no stickers turned and skipped away.

"But if he wants to meet me?" Pumpinello shouted. Lucia did not hear.

So Puminello went home. He sat by the window and watched the wooden dolls, which bustle issued by each other stars and dots.

"It's not right," he muttered to himself. And he decided to go to meet Eeliä.

Pumpinello walked the narrow path top of the hill and stepped into a big workshop. His wooden eyes widened when he saw how great everything was. Stool was his height. He had to get up on his toes, so that he saw the planer on the bench. Hammer was as long as his arm. Pumpinello swallowed. "This is where I will be!" And he turned toward the door.

Then he heard his name.

"Pumpinello? The voice was deep and strong.

Pumpinello stopped.

"Pumpinello! Whether you are nice to see. Come here, let me look at you. "

Pumpinello turned slowly and looked at a large, bearded carpenter. "You know my name?" Asked a small Mepponen.

"Of course. For I have made you. "

Eli leaned over, lifted the Pumpinellon up and put him on the bench planer. "Hmm," the carpenter said thoughtfully, seeing gray spots. "You've apparently got bad grades.

"I wanted to get them, Eli. I tried very hard.

"You do not have to excuse yourself to me, little one."

"I do not care about what others say Mepposet."

"Do not you?"

"I do not, and you should not. What does it matter, they entrust the stars or dots? They are Mepposia like you. Say Sizes what they want. It is only important what I say. And I think that you're unique. "

Pumpinello laughed. "Am I unique? Why? I do not walk fast. I can jump. Maalini cracks. Why am I important to you?"

Eli looked Pumpinelloa, put his hands in his narrow wooden shoulders, and spoke very slowly. "Because you're mine. That's why you're important to me. "

No one had ever looked at Pumpinelloa this way - still less to his creator. He did not know what to say.

"I liked every day, you'd come," Eli explained.

"I came because I met a girl who did not have labels," Pumpinello said.

"I know. He told me about you. "

"Why do the labels do not remain in him?"

Carpenter spoke softly. "Because she has decided to think that my opinion is more important than the other. Labels remain in place only if they are allowed to remain. "

"What?"

"Labels are kept in place only if they are important to you. The more you trust my love, the less you care about the other labels. "

"I do not really understand."

Eli smiled. "Yes, you still understand, but that takes time. You have a lot of spots. Just come and see me every day, so that I can remind you how important you are to me. "

Eli lifted Pumpinellon planing bench and dropped him to the ground.

"Remember," Eli said, when Mepponen ulosta went to the door, "that you are important. Because I have done for you. And I do not make mistakes.

Pumpinello did not stop, but his mind he thought: I think he's serious.

And then one spot fell to the ground.